

Sygn. akt I CSK 2611/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa F. asocietá a responsabilitá limitata w N. we Włoszech
przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt XXIII Ga 751/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany T. sp. z o.o. z siedzibą w P. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 kwietnia 2021 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z 3 grudnia 2019 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powoda F. a.r.l. z siedzibą w N. we Włoszech kwotę 17 557,68 euro z ustawowymi odsetkami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi uzasadnił niezastosowaniem przez Sąd odwoławczy konwencji wiedeńskiej o międzynarodowej sprzedaży towarów jako aktu prawa międzynarodowego mającego pierwszeństwo przed wskazanym uzupełniającym na mocy art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych prawem włoskim i zastosowaniem w miejsce tych przepisów i aktów normatywnych wzorca umownego COFREUROP wydanego przez Europejskie Stowarzyszenie Handlu Owocami i Warzywami.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Należy podkreślić, że na mocy art. 9 ust 1 konwencji wiedeńskiej o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów Strony są

związane wszelkimi zwyczajami, które uzgodniły, oraz ustaloną między nimi praktyką. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sądy meriti wynika jednoznacznie, że odwołanie się do zasad przewidzianych we wzorcu COFREUROP występowało w czasie wykonania poprzednich zamówień pomiędzy stronami, stanowiło więc praktykę ustaloną w stosunkach między tymi podmiotami. Rozumowanie sądów meriti w tym zakresie jest zgodne z zasadami logiki i wykładni prawa i nie uzasadnia przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś w oparciu o art. 98 §1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]